

УДК 338.43:351.82

Кармишкін Ю. А.

Миколаївський національний аграрний університет

ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Обґрунтовано необхідність державної підтримки сільського господарства, раціонального розподілу державних коштів та контролю за результативністю державних інвестицій в аграрний сектор. Доведено, що державна підтримка має бути адресною, а її розподіл необхідно проводити диференційовано. Зазначена необхідність докорінної зміни системи пільгового кредитування, зокрема пропонується змінити строки виплат.

Ключові слова: державна підтримка, ефективність державної підтримки, диференційований підхід, адресна допомога, ефективність аграрного виробництва.

Постановка завдання. На сьогодні, в умовах світової кризи, сільське господарство нашої країни для поступального розвитку і стабільного функціонування потребує значних капіталовкладень. Проте у сучасних складних економічних умовах держава не в змозі надавати необхідну фінансову допомогу аграріям. Тому сьогодні, як ніколи, постає актуальне питання раціонального ефективного використання наданих субсидій. Для сільськогосподарських товаровиробників отримання державної підтримки та її ефективне використання – можливість стабілізувати свою діяльність та покращити економічний стан свого підприємства. Надання державної підтримки не повинно сприйматися аграріями як безоплатна допомога, яку можна використати як заманеться. Отримання державної підтримки – це велика відповідальність як перед працівниками підприємства, так і перед громадою та державою в цілому. Надання державою допомоги потребує від аграріїв певної віддачі, покращення умов існування сільських територій та зміцнення і підвищення ефективності аграрного сектору в цілому.

Метою дослідження є визначення раціонального рівня необхідної допомоги сільгоспвиробникам Миколаївської області та визначення критерію контролю за використанням державних коштів у сільськогосподарському виробництві.

Аналіз останніх публікацій та досліджень. Необхідність державного регулювання економіки взагалі та її аграрного сектору зокрема, нині підкрес-

люють багато сучасних вчених-економістів О.М. Бородіна, А.П. Макаренко, П.В. Маслак, С.В. Майстро, Ю.Я. Лузан, П.Т. Саблук та ін. Об'єктивну необхідність державної підтримки сільського господарства, як галузі, що неспроможна самостійно здійснювати відтворення та нагромадження, особливо в сьогоднішніх ринкових умовах підкреслюють в своїх працях такі вчені як Т.В. Калашнікова, М.Ю. Коденська, Т.І. Олійник, Н.В. Статівка, І.М. Титарчук, А.С. Шолойко та ін.

Глибоко поважаючи їхню працю, необхідно відмітити, що досі залишаються невирішеними ряд питань. Особливо це стосується проблеми визначення ефективності вкладення державних коштів у сільськогосподарське виробництво.

Виклад основного матеріалу. Низький рівень доходності аграрного виробництва, велика залежність його результатів від природно-кліматичних факторів, довготривалий період окупності вкладених коштів, постійне посилення диспаритету цін на сільськогосподарську та промислову продукцію тощо роблять аграрний сектор непривабливим для інвесторів. Однак, недооцінити важливість та значимість цієї сфери економічної діяльності неможливо, адже її результатом є не тільки забезпечення населення продовольством, а й задоволення потреб промисловості у сировині. Велике значення для стійкого розвитку сільських територій має розв'язання низки соціальних питань. Все це обумовлює необхідність інвестування держави у сільське господарство.

Як свідчить досвід держав з розвинутою ринковою економікою, без ефективною системою державної підтримки, аграрний сектор країни не має жодних перспектив розвитку. Існуюча на сьогодні система субсидування сільського господарства є вкрай недосконалою – протягом тривалого періоду вливання в цей сектор економіки не приносить відчутних результатів. Найважливішою проблемою залишається невизначеність чіткої та обґрунтованої методики розподілу бюджетних коштів, як за різними напрямками розвитку аграрного сектору, так і за територіями чи підприємствами. Нині немає єдиної методики, за якої можна було би визначити планову потребу товаровиробників у державній підтримці.

Оцінка ефективності здійснення відповідних державних програм сьогодні в країні здійснюється у відповідності до наказу Міністерства фінансів України від 17.05.2011р. № 608 [1], в якому вказано, що «...основними завданнями оцінки ефективності бюджетних програм при виконанні державного та місцевих бюджетів є: визначення рівня ефективності та результативності бюджетної програми шляхом встановлення взаємозв'язку між досягнутими результатами та використаним обсягом бюджетних коштів; визначення ступеня досягнення запланованої мети, виконання завдань бюджетної програми шляхом аналізу виконання результативних показників; виявлення чинників, що перешкоджають виконанню бюджетних програм та досягненню запланованих результативних показників бюджетної програми; розробка пропозицій щодо підвищення ефективності використання бюджетних коштів; прийняття управлінських рішень, спрямованих на підвищення ефективності використання бюджетних коштів» [1].

Проте, існуюча оцінка використання бюджетних коштів перевіряє лише рух їх обсягів (надходження, використання, залишок) та відповідність певній програмі. На наш погляд, така система оцінки не ж оцінкою ефективності вкладених коштів. І для сільського господарства такої перевірки недостатньою.

В силу самої природи державної підтримки дослідити її вплив на діяльність

товаровиробників досить складно. Це пов'язане з тим, що на сьогодні відсутня чітка якісна методика оцінки ефективності використання державних коштів. Тому при виділенні бюджетних коштів не проводиться економічне обґрунтування необхідного розміру допомоги, не розраховуються показники віддачі вкладених коштів та ефективності державної підтримки. Нині при виділенні державної допомоги не розраховуються показники планової та фактичної віддачі бюджетного фінансування на будь-якому рівні: чи то окремого підприємства, чи то країни в цілому. З цієї причини, розподіл державних коштів ніяким чином не пов'язується з досягнутим рівнем ефективності вкладень. А, отже, створюється думка, що вкладення значних бюджетних коштів у сільськогосподарське виробництво є невигідним та марнотратним.

Значною мірою недосконалість системи державної підтримки в Україні можна пояснити рядом причин [2].

По-перше, на сьогодні відсутня виважена аграрна політика держави. По суті це – набір якихось заходів, що застосовуються майже стихійно, приймаються до виконання чи то через якість обставини чи то по зразку з іншими державами, проте часом між собою є неузгодженими, іноді дублюють одна одну чи взагалі суперечать.

По-друге, відсутній прозорий механізм розподілу коштів, значну частку виділених коштів отримує невелика кількість «обраних» підприємств, для середніх, малих та дрібних господарств державні кошти практично недоступні. Таким чином відбувається збагачення незначної частки власників великотоварних підприємств, в той час, як переважна більшість інших господарств просто витісняється з ринку. Це приводить до зубожіння основної частини сільського населення.

По-третє. Відсутній чіткий механізм визначення ефективності використання державних коштів, це спричиняє низьку віддачу вкладених коштів та формує думку про недоцільність державної підтримки агровиробників.

По-четверте. Спотворений механізм виділення та розподілу коштів, призводить до неправильного та неповного їх вико-

ристання. Основна маса грошових надходжень виділяється державою у другій половині року, в той час як основна необхідність у них припадає на першу частину. Це приводить до того, що кошти начебто і виділяються, але за рахунок пізнього надходження виявляються невикористаними і, відповідно, повертаються до бюджету.

По-п'яте. Кошти, які виділяються для аграрного сектору, у підсумку потрапляють до інших структур. Тобто, пільгове кредитування – гроші отримують комерційні банки; необхідно фермеру швидко повернути позичені у банку гроші – продукція продається за низькою ціною і прибутки отримують агротрейдери; доплати на придбання паливно-мастильних матеріалів – доходи постачальникам ресурсів.

Таким чином, нині необхідно розробити принципово новий механізм державної підтримки сільгоспвиробників, який окрім прозорості та справедливості розподілу визначав методику оцінки ефективності використання коштів.

Проведення аналізу ефективності державної підтримки сільського господарства повинно відбуватися одночасно як у горизонтальній площині, так і у вертикальній. Необхідним є аналіз всіх рівнів: державний, на рівні галузей, регіональний, зональний, на рівні підприємства, на рівні галузей підприємства, і, звичайно, аналіз кожної окремої державної програми.

Крім того аналіз повинен бути не лише статичним, а й обов'язково динамічним: аналіз ефективності за певний період часу (місяць, квартал, рік, декілька років). Також ефективність вкладень повинна контролюватися на всіх етапах: виділення, розподілу та використання. Звісно, що необхідним є також аналіз різних форм державної підтримки: як прямих, так і непрямих.

Основною складовою ефективного використання коштів державної підтримки повинна стати спроможність управління кожного окремого підприємства прийняти надану допомогу як доповнення до існуючого ресурсного потенціалу підприємства. І основною задачею його має стати спрямувати цю допомогу в таке русло, щоб організаційні, фінансові, трудові, технологічні ресурси підприємства запра-

цювали більш потужно та дозволили досягти успіху у виробництві.

Вивчивши низку літературних джерел, пропонуємо для визначення ефективності використання державної допомоги використовувати показник ефективності держпідтримки:

$$K_{\text{едп}} = \text{ПВП}_{\text{рдп}} / \text{ОД}_{\text{от}},$$

де $K_{\text{едп}}$ – коефіцієнт ефективності державної підтримки;

$\text{ПВП}_{\text{рдп}}$ – приріст валової продукції завдяки державній підтримці;

$\text{ОД}_{\text{от}}$ – обсяг державних дотацій.

Для розрахунку приросту валової продукції, виробленої завдяки отриманню державної допомоги, необхідно скористатися наступною формулою:

$$\text{ПВП}_{\text{рдп}} = \text{ВП}_p \cdot \text{ОД}_{\text{от}} / \text{ВитВир},$$

де ВП_p – валова продукція сільського господарства в постійних цінах;

ВитВир – витрати на основне виробництво.

Запропонована методика дозволяє визначити віддачу вкладених державних коштів. При цьому також враховується результативність використання коштів, в тому числі і тими, хто отримує допомогу, а також тих, хто нею розпоряджається.

Розрахунки показують (табл. 1), що ефективність державної підтримки аграрного сектору на обласному рівні щорічно знижується. Це пов'язано як із зменшенням обсягів дотацій, так і в першу чергу із обсягами виробництва валової продукції. У 2012 році на 1 грн. державної допомоги додатково було отримано 1,2 грн. валової продукції.

Бачимо, що з роками знижуються обсяги приросту валової продукції завдяки державній підтримці. В цілому за три останні роки завдяки державній підтримці виробництво валової продукції сільського господарства збільшилося лише на 1,026%. Найнижчим відповідний показник був у 2012 році, коли приріст валової продукції склав лише 0,47%. Відповідно коефіцієнт ефективності держпідтримки становив лише 1,2, тобто на 1 грн державних дотацій було додатково отримано на 1 грн 20 коп валової продукції. Запропоновану методику можна застосовувати не лише для аналізу ефективності підтримки у певно-

му році, а і за деякий тривалий період, в розрізі адміністративних та природно-кліматичних районів і, безумовно, в розрізі окремих підприємств.

Найбільший приріст валової продукції у 2012 році завдяки наданню державної допомоги отримали сільськогосподарські

підприємства південного природно-кліматичного району. Господарства цього району показали вищий рівень ефективності використання державних коштів. Так, в середньому по цьому району цей показник становив 1,616, а господарства Снігурівського адміністративного району

Таблиця 1

**Ефективність державної підтримки сільськогосподарських підприємств
Миколаївської області***

Показники	2010 р.	2011 р.	2012 р.	За 2010-2012 рр.	Відхилення 2012 р. від	
					2010 р.	2011 р.
Обсяг субсидій, тис грн.	29043,1	15948,5	13377,6	58369,2	-15665,5	-2570,9
Валова продукція сільського господарства, млн. грн.	3893,7	4557,7	3527,1	11978,5	-366,6	-1030,6
Витрати на виробництво продукції, млн. грн.	264,0	2572,0	2853,6	5689,6	2589,6	281,6
Приріст валової продукції, враховуючи державну підтримку, млн. грн.	428,4	28,3	16,5	122,9	-411,8	-11,7
Коефіцієнт ефективності державної підтримки	14,7	1,8	1,2	2,1	-13,5	-0,5

* розраховано автором за даними Головного управління агропромислового розвитку Миколаївської облдержадміністрації

Таблиця 2

Ефективність державної підтримки сільського господарства за природно-кліматичними та адміністративними районами Миколаївської області у 2012 р*

Природно-кліматичні та адміністративні райони	Обсяг субсидій, тис грн.	Валова продукція, млн. грн.	Затрати на виробництво, млн. грн.	Приріст валової продукції, млн. грн.	Коефіцієнт ефективності державної підтримки
Північний	3442,2	1650,8	1406,4	4,040	1,174
Арбузинський	0	260	257,1	0,000	-
Братський	19,6	140,3	84,4	0,033	1,663
Вознесенський	2014	178,2	105,4	3,406	1,691
Врадіївський	0	80,2	60,8	0,000	-
Доманівський	0	136,6	118,7	0,000	-
Сланецький	672,1	219,5	207,5	0,711	1,058
Казанківський	0	116,1	121,7	0,000	-
Кривоозерський	0	117,9	81,3	0,000	-
Новобузький	571,8	96,6	104,7	0,528	0,923
Первомайський	164,7	305,4	264,8	0,190	1,153
Центральний	1799,8	518,2	606,7	1,537	0,854
Баштанський	1033,7	173,8	169,2	1,062	1,027
Березнегуватський	262	83	132,1	0,165	0,628
Веселинівський	262,4	158	180,7	0,229	0,874
Новоодеський	241,7	103,4	124,7	0,200	0,829
Південний	8135,6	1358,1	840,6	13,144	1,616
Березанський	5634,2	119,1	160,8	4,174	0,741
Жовтневий	0	347,5	165,2	0,000	-
Миколаївський	1812,1	149,9	145	1,874	1,034
Очаківський	436,9	194,8	101,3	0,840	1,923
Снігурівський	252,4	546,8	268,3	0,514	2,038
Миколаївська область	13377,6	3527,1	2853,7	16,534	1,236

* розраховано автором за даними Головного управління агропромислового розвитку Миколаївської облдержадміністрації

отримали найвищий показник по області, який становив 2,038.

Проте, на наш погляд, державне фінансування аграрного сектору залишається на досить низькому рівні. Та, державна допомога, що надається у більшості випадків виділяється господарствам, які і без такої підтримки працюють вдало.

Для розподілу коштів не використовується системний підхід у визначенні розмірів субсидій. Крім того, і це основне, при розподілі державної підтримки не враховується рівень окупності витрат, тобто рівень державної допомоги не пов'язаний із ефективністю виробництва. Таким чином, у підприємств, що отримують допомогу, відсутня мотивація до кращої роботи, їм немає сенсу добиватися державної підтримки.

Провівши аналіз ефективності державної підтримки по області в цілому, за районами та в розрізі окремих підприємств, бачимо широке варіювання показника ефективності. Це пов'язане із тим, що субсидії виділяються за різними напрямками та за різною методикою розподілу.

Враховуючи той факт, що виплати із бюджету виконуються вже за фактом отриманих витрат сільгоспвиробниками, тобто обсяг державної підтримки, що надається фактично не впливає на вироблену продукцію даного року, вважаємо за необхідне аналізувати ефект від державної підтримки в динаміці. З цією метою, може бути застосований наступний показник:

$$E_{\text{дп}} = \text{Пр}_1 / (\text{Пр}_0 + O_{\text{дп}}),$$

де $E_{\text{дп}}$ – коефіцієнт ефективності державної підтримки;

Пр_1 – прибуток господарства у звітному році;

Пр_0 – прибуток господарства у базисному році;

$O_{\text{дп}}$ – обсяг державної підтримки, отриманий господарством за базисний рік.

Даний показник можна дещо удосконалити, якщо в якості факторів використовувати не абсолютні показники, а відносні:

$$E_{\text{дп}} = T_{\text{вп}} / T_{\text{дп}},$$

де $E_{\text{дп}}$ – коефіцієнт ефективності державної підтримки;

$T_{\text{вп}}$ – темп приросту валової продукції;

$T_{\text{дп}}$ – темп приросту обсягів державної підтримки.

Запропонований показник дозволить проаналізувати приріст валової продукції за рахунок змін обсягів державної підтримки в динаміці, що таким чином дозволить нівелювати різні умови різних періодів.

На нашу думку, існує один досить суттєвий недолік у сучасному розподілі державних коштів. Він пов'язаний з тим, що обсяг коштів, що виділяються на підтримку господарств ніяким чином не пов'язаний із ресурсним потенціалом цих господарств, виходом продукції та ефективністю отриманих коштів. Господарства області досить сильно відрізняються як за економічними умовами, так і за природно-кліматичними. Ці фактори обумовлюють різні умови виробництва і, відповідно, різні його результати. Частина господарств області працює у гірших природно-економічних умовах ніж інші, тим самим собівартість виробництва продукції в таких господарствах перевищує середню по області. Таким чином, господарства, що працюють у кращих умовах отримують додатковий прибуток за рахунок, наприклад, віддачі кращих земель чи більш вдалим географічним положенням. Зрозуміло, що на менш родючих землях витрати виробництва будуть вищими; витрати на перевезення ресурсів чи продукції залежать від віддаленості місця виробництва та місця споживання тощо. Отже, сільськогосподарські підприємства, які господарюють на кращих землях та мають краще територіальне розташування, отримують додану вартість або диференційований прибуток.

Такий диференційований дохід потребує диференційованого підходу до визначення розмірів державної підтримки та, відповідно, диференційованої оцінки ефективності держдопомоги. Зважаючи на досвід розподілу державної підтримки в області, можемо стверджувати, що лівова частка її зосереджується у тих господарствах, які мають більш якісні землі та вдале географічне положення, тобто заздалегідь виробництво в таких господарствах більш ефективне.

Таким чином, ми вважаємо, що аналіз та оцінку ефективності використання державної допомоги агроформуванням

необхідно з урахуванням впливу на результати господарювання природно-кліматичних та економічних умов.

Сучасне аграрне підприємство має достатньо складну та організаційну структуру. Отже, для визначення раціональних розмірів державної підтримки та

адекватної оцінки результативності вкладених коштів, необхідним є розгляд сільськогосподарського підприємства як єдності складових її підсистем: економічної, технологічної, екологічної та соціальної. Така диференційована оцінка дозволить не тільки більш повно вивчити

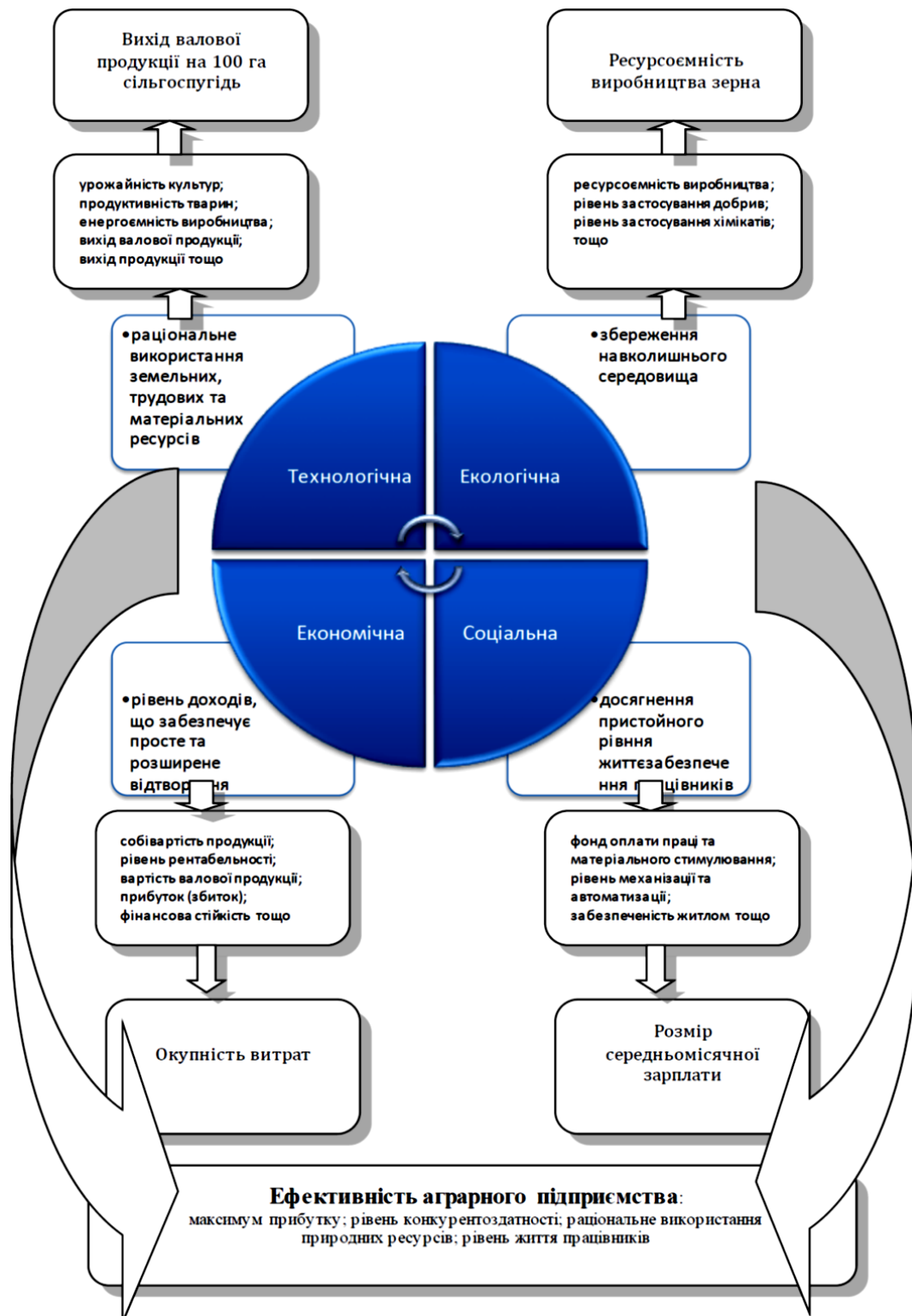

Рис. 1. Критерії та показники ефективності аграрного підприємства
 Складено автором

вплив зовнішніх та внутрішніх факторів на виробництво, об'єктивно оцінити умови та результати роботи господарства, а й сформувані індикатори зворотного зв'язку для системи державної підтримки, тим самим даючи можливість удосконалити її механізм.

Від ефективності функціонування всіх підсистем підприємства залежить ефективність роботи всього підприємства. Визначення критеріїв ефективності складових системи дало можливість визначити узагальнюючі показники ефективності (рис. 1).

На основі зазначених показників можна аналізувати роботу як окремого підприємства, так і виконувати порівняльний аналіз групи підприємств, навіть району чи області.

Звісно, що всі підсистеми аграрного підприємства пов'язані між собою. З технологічною ефективністю тісно, яка показує рівень використання ресурсного потенціалу підприємства, пов'язана із екологічною системою, яка з одного боку має вплив на технологію (обмеження тощо) з іншого – напряму залежить від впливу технологічних факторів.

Взаємопов'язаність і взаємовплив технологічної та екологічної ефективності, а також вплив зовнішніх і внутрішніх факторів обумовлюють економічну ефективність, яка у підсумку справляє вплив на соціальну складову.

Ефективність аграрного виробництва залежить від усіх складових, тобто від того як кожна функціональна складова виконує відповідні функції, які в цілому спрямовуються на досягнення поставленої мети та напряму розвитку підприємства.

Оскільки сільське господарство досить складний ієрархічно побудований механізм, то зрозуміло, що робота всієї системи залежить від роботи окремого її елемента, починаючи із найменшого «гвинтика» і поступово піднімаючись по ієрархії. Тому аналіз підвищення ефективності державної підтримки необхідно починати із заходів її удосконалення на окремих підприємствах.

В умовах ринкової економіки основна мета управління кожного суб'єкту – досягнення максимально можливої економічної

ефективності на фоні раціонального використання власного ресурсного потенціалу.

Існує велика кількість критеріїв та показників для визначення ефективності кожного окремого виду. Виключенням, мабуть, є екологічна складова, для якої на сьогодні не вироблено ще чіткої методики визначення. Проте для того, щоб проводити порівняльний аналіз підприємств, на нашу думку, необхідно виробити систему узагальнюючих показників, яка може, звісно, уточнюватися та удосконалюватися.

Визначення кожного окремого виду ефективності дасть можливість оцінити діяльність підприємства в декількох сільськогосподарських площинах. Це в свою чергу сприятиме виявленню слабких сторін його діяльності, і, відповідно, визначенню напрямів, які потребують вдосконалення і підтримки.

Диференційована оцінка ефективності сільськогосподарського виробництва в рамках державної підтримки аграрного сектору дозволить розв'язати декілька питань:

- використання такого виду оцінки діяльності дозволить визначити рівень та ефективність виробництва незалежно від організаційно-правової форми підприємства;
- завдяки такому підходу можна сформувати однозначні підходи до розподілу державної підтримки різних форм та типів підприємств;
- запропонований підхід дозволить визначити рівень державної підтримки враховуючи природно-кліматичні та економічні відмінності підприємств, районів, областей, регіонів;
- визначений таким методом рівень ефективності підприємства (району, області) дозволяє виявити напрями необхідної першочергової державної підтримки, тобто дасть змогу удосконалити систему державної допомоги аграріям.

Для об'єктивної оцінки ефективності використання коштів державної підтримки у господарствах з різним ресурсним потенціалом, необхідно дослідити тісноту взаємозв'язку та оцінити кількісно залежність обсягів державної допомоги та результатів виробничої діяльності.

Висновки. Узагальнимо вищевикладене. Нині необхідна докорінна зміна системи державної підтримки сільського

господарства в нашій країні, яка була б здатна не заліплювати діри у виробництві, а формувати конкурентоспроможне сільське господарство.

Для цього, на наш погляд, необхідно встановити жорсткі умови контролю за ефективністю використання державних коштів. Необхідно відмовитися від не-ефективних бюджетних програм. Розробити форми і методи державної допомоги прямого призначення, які сприятимуть підвищенню ефективності виробництва і посиленню конкурентоспроможності. Для цього необхідно відійти від практики стимулювання виробництва, залежності від споживання певних обсягів ресурсів та обсягів виробництва продукції. Державна підтримка повинна бути адресною і виробник повинен сам вирішувати, в якому напрямі йому спрямувати отриману допомогу з тим, щоб зміцнювати своє господарство, реагуючи на ринкові сигнали.

Необхідно забезпечити прозорість процесу розподілу державної підтримки, дати усім товаровиробникам рівні умови в отриманні дотацій, звести на нуль корупційні схеми розподілу.

Розроблені заходи державної допомоги повинні мати чітко визначені напрями, які не змінюватимуться протягом тривалого періоду. Тобто виробник пови-

нен чітко знати і розуміти якими будуть «правила гри».

Необхідно докорінно змінити систему пільгового кредитування. А саме: кошти за покриття кредитної ставки перераховувати не на рахунок сільгоспвиробника в кінці року, а одразу щомісячно на рахунок банку з тим, щоб не позбавляти аграрія необхідних в певний час обігових коштів.

Основною метою державної підтримки повинно бути не стимулювання виробництва окремих видів продукції чи використання певних видів ресурсів. Основна задача – забезпечити міцність сільськогосподарського виробництва та створення конкурентоздатних агроформувань. Це можливе за умови прямих виплат незалежно від розмірів окремого господарства та його організаційно-правової форми. Виплати повинні відбуватися на 1 га площі (чи ум. голову худоби) з урахуванням кадастрової оцінки землі та природно-кліматичних умов господарювання. При цьому необхідно ввести обмеження розміру підтримки на одне господарство з тим, щоб великі підприємства не потрапляли заздалегідь в кращі умови.

І, звичайно, потрібно обов'язковий широкий контроль за використанням державних коштів на всіх етапах і рівнях, а також, безумовно, визначення ефекту від державних інвестицій.

Список літератури:

1. Наказ Міністерства фінансів України від 17.05.2011р. № 608 «Про затвердження Методичних рекомендацій щодо здійснення оцінки ефективності бюджетних програм» // [Електронний ресурс]: Режим доступу: http://www.minfin.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=358839&cat_id=355989
2. Бородіна О.М. Державна підтримка сільського господарства: концепція, механізми, ефективність / О.М. Бородіна // Економіка і прогнозування. – 2006. – № 1. – С. 109-125.

Кармышкин Ю. А.

Николаевский национальный аграрный университет

ПОВЫШЕНИЕ ЭФФЕКТИВНОСТИ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОДДЕРЖКИ АГРАРНЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ

Резюме

Обоснована необходимость государственной поддержки сельского хозяйства, рационального распределения государственных средств и контроля за результативностью государственных инвестиций в аграрный сектор. Доказано, что государственная поддержка должна быть адресной, а ее распределение необходимо проводить дифференцированно. Указано на необходимость коренного изменения системы льготного кредитования, в частности предлагается изменить сроки выплат.

Ключевые слова: государственная поддержка, эффективность государственной поддержки, дифференцированный подход, адресная помощь, эффективность аграрного производства.

Karmyshkin Y. A.

Mykolayiv State Agrarian University

IMPROVE PUBLIC SUPPORT AGRICULTURE ENTERPRISES

Summary

The necessity of state support for agriculture, the rational allocation of public funds and monitoring of effectiveness of public investment in the agricultural sector. It is proved that government support should be targeted, and its distribution should be carried out differentially. The need radical change in the system of concessional lending, including proposals to change the timing of payments.

Keywords: government support, the effectiveness of state support, a differentiated approach, targeted support, efficiency of agricultural production.